

בתמ"ג דורי יטראלן נמו גלייזק מיטטלר
למיטוואן זטומצמר קומונת, וטאנווּאַ
עכ"ס ווטטור עטן דיין ייטראלן, מהן
שטראלן יעוזה, מגוון ציט ליקור עטן
דיין יעוזה, וביטראלן עטמס יט
מעלה נזוכה, זה, כן מלחה לענין' יט
גלוון. וטאנט גאנזום עטן דיין יעוזה
כזומון, לכל ספומות גולא זילביס
בזומו פעלט ציט היימר לייטראלן
עטמן הול אטהעגעס כוות מווונ
כלן. חכל עיקרכן דטילמאָך צאנ
ישגיג נטן שטאעס כל שעיבך נט

ז) נפ. ומתקע ברכ"ק ובמגנס נאכ' נא, דודלו' צמא' קאס פון מלילין חומו. נסמסט אטרלן קה' מוכיא' מלון עס, לנטנילא' עונדר על טולן מהנמר צש' לענטוט עלי נעל יוסט דומריימט מ' נא' נעל מאידען מנו'ה ט' נדכ'ר, גיגו'ל'ן
דבר אחר בגין שפיריש מצודה להעלוות תינוק נפל לנתר וציד עמו דנים וכן כל ביזוא בוה:
(בג' לג') היה חוליה שיש בו סכנה צרך בשיר (ט) ט' שוחחנן לו ואין אמרים נאכילנו נביבלה אם היה החוליה צרך לאכילה לאלהר והגבילה ג' מיד והחוותה מהאתורה לו מאכילין אוונו הגביבלה:

בזאת שhortונן לו. וכך גם קמלה מילא
כיזומם [פ"מ טמן ז] לשליטו ליקוטי
ש-ה' כל כל"ז [פסח ג, ב' לא"ג נגטין]
כל כיתת ממנה, וכפלות מכך היה
שי טלון נס מלוקם, וסוי ברכבה
לטהיין, וממיili מלולו לחדר דצמת.
ועיין נצ"י "עומו מג מר"ה פ"ז"
עדנו פעמיים. וכמבל הגשות מלדי
טמה בו טנק פג, מ"ז חס גליקטיס
למהנס לו יין, ימלול יטילון וימת
העכבר". ומונען צימנטן סניין
משתמען שטח, ע"ב וכמבל דרלי^ו
טנק פג, ז"ה: ארכיאו קולטורו

ג. קרלוס כוינול פ' ז'נְטָן
סִמְּן ד נַסְּס מַכְּרֵי
מִלְּוֹתָנוֹתָה שֶׁבָּאַתְּ
קְרִימָנוֹתָה סִמְּן ד אַזְּבָּאַת
הַלְּבָבִיְּן [+] וְכַבְּדָבָרָה כָּלָלָה
[בְּ] כְּבָשָׂן [+] כְּבָשָׂן סִמְּן
מְבָשָׂל אֲגִילָּה, רַיְן סִמְּן
לִירָה גְּמָרָה: [+]
ד. מְגַנְּבָה. סִמְּן ד הַלְּבָבִיְּן
מְמִילָּתָה בְּלָבָב [לְבָבָב] צָמָע
[+]:
ה. אַסְּפָה קְעִילָּה גְּמַפְּנָה
[גְּמַפְּנָה] סִמְּן לְלָבָב [+] :
ס. רַיְן יְלָהָה, נַסְּס מַלְּוָן
טוֹן, נַסְּס כְּבָשָׂן מַכְּרֵב; בְּזָם

לאו י' אמדוחו (פירוש התבוננו במחלו ושייערו) הרופאים שציריך גורנרט אחת ורצו עשרה היביאו לו כל אחד גורנרט כולם פטורים ויש להם שבר טוב מאתה' אפיילו הבריא בראשונה: אז י' אמדוחו לשתי גורנרות ולא מצאו אלא שתי גורנרות נשני עוקצין ושלש בעוקץ אחד ורתרים העוקץ שיש בו שלש זיין (לעתה) ואמ' היו שתים עוקצין אחד ושלש בעוקץ אחד לא יברתו אלא העוקץ שיש בו שתים: בגה (ג'י' ו'ו' ו'ס' סדרן נולן מילקזין) נזכר טלע יונ' לדי ליקוי ועיכוב:

לעומת מילון ערך אחד בפירוש ר' יוסי ור' יוסי בפירוש ר' יוסי. מילון ערך אחד בפירוש ר' יוסי ור' יוסי בפירוש ר' יוסי. מילון ערך אחד בפירוש ר' יוסי ור' יוסי בפירוש ר' יוסי.

- ๔) ציונים גראם א'
- ๕) הଘות מודפי פרק מפנין [צapp לו חקן]:
- ๖) הנחות והעשרות
- ๗) עין דכ"ז מל' ו'
- ๘) וואילט שטן גן צ'ן:

שברבות הרים הרים נסיגות

卷之三

יק אישור דרבנן, וצלב": אבל הדרן כתוב כך, דואזיל לטעמה דפסק כמאין
דאמר טומאה דחויה נצבר, וכמו שכתב הרב ב"י עמוד תאי ד"ה והרמב"ם
בשモ צביה ט. ב' מה ואהא, וכן פסק הילכ"ט "ס' נחיא מוקש ר. טון,
למזכיר בטעם הרא"ש: וחמיורי מ"א אויך רשבה, ואפערל לטעם זה אם יש
מקשל שיש בו אישור דרבנן אין מתרים לשוחות: מוד טעניטם. דשמא
כשיתנוו להולא, יקץ נבללה, מה שאנן אין אם נשחט בשכת אינו קץ בו
וכתב דברי משה שכון ק"ב. בא לישב אמר שאן שמתירם לחשוט ולא
מתרים לירושאל לבשל בון תינוק היין, על זה כתוב כיון שאסרו מדיברים
הדיינו סחט יים, מה שאנן אין בכלה האיסור, כמו שכתב מא"ר, ובזה סיטים גם
דאפלי אישור דרבנן אין מאכילים אותו, ולטעם שהחוללה יקוץ נבללה,
אסטרו קיל מאר, וקיל משאר אישור דרבנן. ולטעם שהחוללה יקוץ נבללה,
לווה חרב וגם אין החוללה קץ בו: וגם בתשובה מותיר צו. אך לא קיימת
לאן והכי, כדאיתא בירוש"ט סוף סימן קי"ה, ועוד לא עלשות מרוחץ מסתם נימן
מוחור רק על רב השוואו נבללה, ובולבול של שא' השחה, כיון דאן בו
סנהה ע"ש. מכל מקום לנוין שכח תשואו לאסניין: ושיען בירוש"ט כי אפערל
בגיא ניסוך. דהינו אם הכלוי חרב ואנו מלא, דילכא ממייש שמא בין
עצמן, כיון דאינו מלא אי אפשר ליגע בכל אם לא וראיינו ישראאל. וכן אף
גב כיון דמנמיזו אצל האש מגביהו וגם בשעת טלטלו שטשכיב, וכיימה
על ניזי סמן קדר ערך יי"ח והכא ואיכא הבנבה ושכשוון איסור אפערל לא
ונגע בינו, מכבי מקום כיון דהבל רוח ובקל שטחף הין על ידי השכשן,
לא נחיא מליibus השכה, ואני אוסר. ואט שעראל מעוד סמן לגוי, אפערל
הכלוי מלא דבלקל נגע, מכל מקום כיון דחיישין לנגיעה, דמרותח כיון שהשורא
עומד בצד: ושיין גושע' פיטום שא"ח ב', הם דרבי בר בר בא
ונחנrichtה העוז על ידי אל דעתה הריהם דפסק

ר' עוזיהו [לע']. דבשנה הורתה בר. דבריהם
ר' ששה, הא דבורה התרה מכיון החיבור טמן
או אמרין טומאה ודוחה ביצירוב ואם כן אס'
על השעה. סבריא ליה להראיש במאן אמר טומאה
טומאה. סבריא ליה להראיש במאן אמר טומאה
ר' זין וה לנין מה שהחילה הורתה לטלול שבח
אצל חולה או הורתה, וסבירא ליה להראיש דה
יש שיב כבכה בחול גמור. ולכן עיר לשחות,
נכלה. ואך על בער וכוכב רשבת הורתה לאגי חוי
ה. ה' נז' בוד ולא שמוטה בהם, בדאייא בירום
גם בבל כל אסורים הותרו לבני חולין, ואם
מלחהכלו בבל, וזה משוב בער פ' רדי רובי
השיב בתשובה ושוו מה' מושנכו דפס' קרמונין
לשנות ולא להאכילו נבלה), והביא דמיין מאן
בז' טב, דאייא אישור עשה ולא עשה כו,
רכ' לאיליכא אלא אישור דרבנן, ואין שיטה לענין
התורה אוכל נפש בז' טוב הווי לדין על רוכב
כניין שהחילה הורתה פוקה נפש, והוא כל מל
וחולה שיש בו סכנהقابل עשה בחול, והוינו
אוורו וקל, ושוחטה המאל מורה, אבל בבל
רביעי עלייה (עמ' אבל כו), עכ' הרוא'ש:
בר' בריה דבון ר' הונין דבון ר' הונין לשחות, אף על גב דבוניה
בז' בז' טוב, דעיר לשחות, אף על גב דבוניה

תחומין ואפילו [בתנאי] ואפילו לרבי דלית ליה אסור קנייה כי הא משום והא איכא משום הכהנה מילא וככהיה דאמר ר' אליעזר החם [בפ'] בכל מערכין ומשתחפין.

למקרה ביתא ביום טבא לא. וא"ת³⁴ והא אמרנן בגיטין³⁵ פרק הזורק התואש שכיב מרע רכתוב גיטא לדביתחו בהדי פניא דמעלי יומא רשבתא למחר תקף עליה עלמא טובא אותו לקמיה דרבא אמר להו תיזול ותיחוד ותפתח כי היכי דלקני ביתא ולקני גיטא אגב ביתא, אלמא קונין בשבת וכ"ש ב"ט. י"ל דגבוי שכיב מרע הקילו מדע דהה תנן לקמן בפרק משילין³⁶ לא מקרשין ולא חולצין ולא מייבמין וגוו³⁷, כל אלו ביום טוב ואצל' בשבת והחתם שרי לגרש, אלא טעםם דמליחא דבשכיב מרע הקילו³⁸.

ומכלא נחותם חבית של מים. בולםר מחממה. ↩

נעשה אלא דרך פתיחה ונעלית דלת שמורת בשבת לא גורו משום דaicא חssh שלא חזק ליכם. וע"פ סברא זו תי' הרשב"א למה לא התיר לטלטל את הגט כדרך שהחיריו לקנות מקומו,ותי' דערוף קניין זה ומתוון כנוול את בינו לשותמו, ועיין ברא"ש שם סי' ב דטפי עדיף להתייר קניין שהרי מצינו דמחירין לknות בשכיב מרע בשבת שלא תטרף דעתו. ועיין בק"ג אותן ד דנ"מ בין הרשב"א לא"ש אם יתיר להקנות ע"י קניין חלפני, לדעת הרא"ש מוחר ולחרשב"א אסור.

وعיין בשורת חת"ס או"ח סי' קמה שהסתכם לפסקו של רבינו שלמה קליגר שדחה דברי המתריך לכחוב גט ביו"ט שני של שבכוות לאשה שבעלת חלה ולא היו לו בניהם והיה חשש שם לא ינתן הגט מיד תשאר זוקקה ליבם שנמצא ברמותקים, ורצה המתיר להתייר בדרך שהחיריו קניין בשבת משום שלא תטרף דעתו. והחתת"ס אסר משום שהרמב"ם פ"ח מהל' זכיה הג' כתוב: לפיקן אם אמר קנו ממני אפילו בשבת קניין מפני שהוא הקניין אינו צריך, ע"כ. הרוי רס"ל שלא התיר לש"מ רק דיבור בעלמא ו록 במקומם שהש"מ בעצמו עשוה את האיסור החיריו להיפס דעתו. ואע"ג שהרא"ש פlige' וסובר שקוניין מש"מ בשבת ואפילו דבר הזרק קניין אין לומר שהרא"ש יתיר כתיבה שהרי לא התיר אפילו טלטל הגט ולא תהייר רק קניין שמצינו במקומות אחר שהווער בש"מ, אבל כתיבה לא מצינו שהווער בש"מ, ואע"פ שמסקנת הרא"ש דבמקום שאפשר יש להתייר אף טלטל, אין להסיק מטלטל הקל לתכiba החמורה. עוד כתוב שם החתת"ס דשאני יו"ט שני של שבכוות משאר יו"ט שני, דעיב' עושין אותו כחומר של וראי

מדרבנן³⁹. ועוד ודילמא לית לי האי טעמא כדלית לי לרבע[א] הכא דרב חייא בר אשין. אבל הא קשיא לי Mai טעמא לא אמר הכא ממשום הכהנה עצדיפה וכן מודה בהזה רבא⁴⁰, ועוד קשיא לי לרבי חייא דאמיר ממשימה דרב מניהין עירובין תחומין ותיפוק לי מילא משום הכהנה, ועוד דרב נמי הא אית להה כדאיתא בפ"ק⁴¹ בהדייא ובפרק בכל מערכין גבי פלוגתא דרי' אליעזר ורבען ואמ' כן היכי שרין הכא בערובין תחומין. ויל' דקסבר דבמתנה ביום ראשון וביום שני ליכא משום הכהנה דהא אפילו ביצה דכוותה שנולדה ביום טוב דמתנה ביום חמוץ (בשבית) [בשנין]⁴² והכא נמי כיוון דמתנה ביום טוב ראנון לא מיחזי מכמין מיום טוב לשכיב ואפילו במערב בפת, אבל בב' ימים טובים של ר'ה דכiomא אריכתא דמי אינו מניח עירובי

והכינו את אשר יビיאו, ואזהורתה מהכא מלא תעשה כל מלאכה. 30 תוס' בסוגין ורביינו פרץ הסכימו דשם מיריבי בעירובי תחומין כמ"ש ורביינו אלאathy קושיות ורביינו באופן אחר, דהכהנה ומKENIA רשותה חד טעמא הוא. ולידעת ורבינו הכהנה ומKENIA רשותה חד עמי נינהו. ועיין ב מגיה לח' המאירי עירובין לה, א הע' 521 שחמה ובשלמה לשיטת תוס' ורביינו פרץ דמKENIA רשותה מדין הכהנה קתוי מובן למה אין מניחין עירובי תחומין מיו"ט לחבירו בין דהאמירה היהה ביו"ט זהה ההכהנה, אבל לשיטת ורביינו דבספק אין אסור מדין הכהנה כדלקמן, ורק מדין קניין קחthinן לאסור קשה שהרי קיים,لن' זוחמת הדום קונה עירוב ולא נעשה בו"ט כלל קניין. ותוי' נהי זוחמת הקניין נעשה במלחמת היום מ"מ מעשה הקניין הרוי נעשה בו"ט, ולפי'ז יהא אסור לעשות קניין בשבת וו"ט שיתמול לאחר ל'. 31 לעיל ד, ב דפסק שם כרב דאית לה נולדה בזה אסורה בזה ומטעם הכהנה. 32 ד. א. 33 לעיל ד. ב. 34 כה'ק חוס' בסוגין. 35 עד. ב. 36 לו. ב. 37 עיין בתוות' דין לחלק בין קדרושין ליגירושין, ובתוספות במסכתין פ"ד ה"ג איתא בהדייא דין מקדשין ואין מגרשין. 38 עיין ברשב"א גיטין עז, ב דבשכיב מרע הקלו כדי חפל קמי' יכם, א"ג כדי שלא תטרף דעתו עליו וכדרך שהחיריו לקנות ממנה בשכיב כדאיתא בככיא בתרא קנו, ב. ועיין בח' מכ"י (מהדר' מוח'ק) שהביא י"א דמשום שלא תטרף דעתו ותמה דמשום כך לא היה צריך להתייר שהרי בעל לא היה מחזר אחר הקניין והאה הייתה מוחזות אחריו, لكن כתוב דכינן שהבעל לא היה עווה רק אמירה בעלמא והקניין לא

וקמחו נ
שמע מי
וקמחו נ
דיל. ויש
נאסר ה'
אדם כן
לאן (ל)
כיוון דהו
של אדו'

בשני עוקז
דרבן פט
דהוי ריבו
שתמה עי
בצירה וא
מצואה ועת
טרם עיי
שתלשל, וו
ונראה דדו
להא דאי
ומשדר דין
לא עבר
זה, ולכאו
שבת הווח
הרין דהו
משמעות
ולכנן ריבו
שהרי כתוב
כמ"ר שב
שבת דז
דאוי מאו
נפש.

49 עיין ב
מורור לו ג
שני דאין
שבות. וו
דיליך מז
שבתחומר
קדום שח
בשורע א
גנת ודרוי
וכתב דמו
דרשי למי
וכי היכי
עליו את
ყישו דב

מהתם רבכין הוא דיביעא ליה אבל היכא דaicא שתים בעוקץ ושלשה בעוקץ אחד דשתים מיתינן שלש לא מיתינן כי היכי דלא ניפוש באוכלה. ותירץ רבינו יצחק הוזן בעל התוס⁴⁴ דההמ בתשבת דaicא איסור סקילה אבל בי"ט דאיסור לאו לא. ולפי זה ההיא דחולין אפילו עוזר לאו לא. להוטיף באומה קדרה קודם הנחתה ע"ג האש נמי גורין⁴⁵. ואי קשיא לך ההיא דגרסינן בעירובין פרק (בכל מערכין) [הדר]⁴⁶ ההוא ינוקא דאישפוך חמימה אותו לקמיה דברא אמר להו נשיליה לאימה אי ציריכא נחמים ליה אגב אימה אלמא אפילו יידי ארמא קאמר אבל שרי. י"ל דההיא על יידי ארמא קאמר אבל לא על יידי ישראל וכן כתוב שם רשי זיל, וכן פירשו בתוס' רבותינו הceptors, ובמקומה כתบทוי כי מדברי הרבר בה"ג נראה שהוא גורס נחיימו ליה סתם, כלומר אפילו ע"י ישראל ולא קשה מידי אהא דההיא דכיוון לדגבי יו"ט שרי אלמא ליכא איסורא דאוריתא ומדרבנן בלחווד הוא דאיסור במקום [מצווה] כגון גבי מילה שרוא ליה רבן⁴⁷, ושם כתבתה באורה בט"ז.

גרסת הספרים כך היא אי אמרת הוא נאסר

ולשית הרין⁴⁸ אכתי איכא למיגדור אף בשחיטה משום ריבוי בשיעורים כגון שיכול לשחות במתה קטנה וניחוש שמא ישחוט במקומה בהמה גדולה. [ולשית ריבינו דריבוי בשיעורים אין אלא מדרבן אין קשה דשאני מבשל דחישין שמא ריבבה בקרורה אחרות שאו הוי איסור דאו], משא"כ בשחיטה מקונה לגורלה דאיינו אלא איסור ורבנן לא גורין, דהוי גוריה לגורייה. אכן למל"ש הרא"ה דבחור גופא ליכא דרבוי בשיעוריםอาท"ש שפר'. ועיין באור שמה פ"ח מהלי' שבת ה"א דבשורתה ובנטילת שמה אין נ"מ בין עוף קטן לגדול משום שאין שיעור במלאתה זו — אבל בקרירה דaicא שיעור איכא נ"מ בין שיעור גודל לשיעור קטן, ועיין בשוח' הר צב"ה ס"י קען, וואה שמירת שבת עמי' תמה הע' צ, ושם פלא"ב סעיף זו והע' קע. 42 טו, ב. 43 ט"א. 44 ה"ד בר"ן דאמוטפת בישול ותוספת מלאכה קפידין, מה לי אם הכל גוף אחד או ב' גופים, וכי השפרש בין מבשל חתיכה אחת גודלה למבשל שתי חתיכות קטנות, ע"כ. ועיין במנחת חנוך מוסך השבת אות לט שתמה על שיטת הרין דריבוי בשיעורים הוא איסור דאו' מהא דאיתא בחולין טו, ב השוחט חוליה בשבת מותר לבRIA באומצא, מ"ט כיוון דאו' לא יכולת בשר بلا שחיטה וכורא,

אף על פי שאין צורך אלא לקיתון אחד. וכן רשותה בירושלמי³⁹. וא"ת הכא משמע דרכות[B]שユורא במלאה אחת ליכא איסורא, ואיכא למידך דהא אמרין ל�מן⁴⁰ אין מומניין את העכו"ם ביו"ט גזירה שמא ריבבה בשביבו⁴¹. י"ל דשמא ריבבה בשביבו בקדירה [אחת] אחר שהניחה על גבי האש נמי שרי לדידין דקייל' כרישב"א אפילו בשעה שהקדירה מלאהبشر. והא [זר] אמרין בפ"ק דחולין⁴² המבשל לחולה בשבת אסור לבירא גזירה שמא ריבבה בשביבו, התם נמי בקדירה אחרת קאמר, ואי נמי אפילו באומה קדרה לאחר שהניחה על האש דלבבי שבת בין כך ובין כך אסור. אלא הא קשיא דamerin בשמעתא קמייתא דפרק ר' ישמעאל במנחות⁴³ בעי רבא חוליה [שאמורוה] לשתי גרוגות ויש שתי גרוגות בב' עוקץין וג' בעוקץ אחד הי מיניהם מיתינן שתים מיתינן דחויאן ליה, או דלמא ג' מיתינן משום דקה ממעט בבצירה, ואסיקנא דג' מיתינן ב' לא מיתינן משום דכי Ка ממעט באוכלה נפשא בציירקה, ומטע

שהרי אף פעם לא עשו אותו מחרותה ספק, דעתם שבעות יכולו השלוחים להגיע לכל מקום וע"כ נהוגין ב' ימים שבימים רק גזירה אטו פסה וסוכות, ולכן חמיר טפי מכל יו"ט שני שישדו מחרותה ספק. וראה גם מ"ש ביר"ד סי' דנה. (וז"ע עמ"ש החת"ס ד"ה ואני הוטיף, דמ"ש חותס' לפטור מיבט אין כוונתם משום חחש עיגון אלא שלא טרפף דעתו של השכ"ם שרווחה לפטור אשתו ממנו, וממ"ש הרשב"א והחוי מכ"י הגן למשמע דתורי טעמי נינה). 39 בפרקן ה"א. 40 כא, ב.

41 מוקשיות ובינו משמע שאף במים שיריך ריבוי בשיעורים. אכן בחוי הרא"ה מבואר דבמים ליכא משום ריבוי בשיעורים דכגון אחד ממש הוו ועדפי משחים בעוקץ אחד, והוא"ד בחוי הריטוב"א עירובין סח, א ד"ה אל, ועיי"ש שהרטוב"א דחיה דבריו: ואין זה מהו, דאטומסת בישול ותוספת מלאכה קפידין, מה לי אם הכל גוף אחד או ב' גופים, וכי השפרש בין מבשל חתיכה אחת גודלה למבשל שתי חתיכות קטנות, ע"כ. ועיין במנחת חנוך מוסך השבת אות לט שתמה על שיטת הרין דריבוי בשיעורים הוא איסור דאו' מהא דאיתא בחולין טו, ב השוחט חוליה בשבת מותר לבRIA באומצא, מ"ט כיוון דאו' לא יכולת בשר بلا שחיטה וכורא,

לפי דעתו, דיערוב דרבנן הוא ואם איתא דלא אסור קמתו יש למלמד שלא החמיר ברבר אלא שלא יעשה הוא עצמו אבל אחרים אופים ומכללים לו דמיילתא דלא שכחאה הוא שלא יערכ כדי شيئا ויבשלו לו אחרים⁵⁰. אלאaea קשיא לי לכשחמצא לומר דהוא וקמחו נאסר כי מקנה קמחו לאחרים אמר שרי נאסר כי מקנה קמחו לאחרים אמר שרי הא כבר נאסר קמחו והרי הוא כמו והוא קיון דהוא נאסר היאך יעשה לו אחרים שלוחו של אדם כמהותו⁵¹. ואין עיקר לקושיות אלו

שבכאן. ועיין בתשובה הגריש"א שליט"א ה"ד בספר יו"ט שני ההלכות עמי ריח, דין להוכחה מהות, דיש אישור אמרה בישראל באופן שלמצוה אסורה ולמצווה מותר, ושעני הכא לבני עירובי חכשיין דיסוד ההיתר הוא מושם שכן אין כאן החלה בישול ביו"ט לצורך שבת אלא יש כאן גמר בישול עברו שבת, ובאופן שאחרים מבשלים לאחר מכן עירוב וכramento דידיה הוה מחילה בישול, ונמצא שאין האיסור ממש להא דזה הוא ולא הניח עירוב ומהו ממש שליחות, אלא ממש לחא ומהבשל דין גמור בישול.⁵² 52 לא אמר דבר זה מיישב משה"ק מה הוועיל חכמי אבל אתני אמרנו מבורא מהו החוי על משה"ק מודע לא נאסר מدين שליחות, ואע"ג דין שליחות לרבר עיריה, אתני אין כאן עיריה לממשל, והוא הניח עירוב תבשילין והרי הוא אין בר חি�ובא ובאופן זה יש שליחות לרבר עיריה. ועיין בשוו"ת 49 דמותר לישראל שקיביל את השבת לצוות הניל" בהע' 49 דמותר לישראל שקיביל את השבת לצוות לישראל שלא קיבל שיעשה מלאכה עבדו, וזה שלא קיבל מיקרי שפיר בר חיבוא דראוי הוא לקבל עלייה נוספת שבחת. ועיין"ש דהה"ן בשבת דפלייג על הרשב"א וסיל דין למלמד' הימר לישראל שקיביל את השבת לצוות לימי קובל, ס"ל ולא מיקרי בר חיבוא וכן יש שליחות לדבר עיריה. ויש לדון גם כאן שפיר מקרי מי שהניח ע"ח בר חיבוא, ממש דשיך הוא בהאיסור בישול אלו לא הניח ע"ח, או באופן שנאבד או נאכל העירוב. עוד אפשר לישב דרבינו לא חש להא דשלוחו כמהותו ממש דס"ל כמ"ש הבית מאיר האהע"ן ס"י הדרלענן מנוחת שבת שיך שלוחו כמוות, דהיתורה הקפידה על מנוחת גופו של ישראל, ולא אגוף המלאכה. וכ"פ בשוו"ת חת"ס או"ח ס"י פד ובחת"ס ח"ו ס"י פד. ומודעת שיש מקשים יש ראייה למ"ש בקונטרס אחרון של שו"ע הרב ס"י רסג דהטעם דין אישור אמרה בישראל על מוקבש שבת היתה רק שלא יעשה הוא עצמו מלאכה. אבל לא בונגע לצוות אחרים כמו"ש הלובש ודלא כהט"ג. וכל הסביר זה אין להסביר הלהקה זו דהא קיימ"ל שלוחו של אדם כמהותו ירוו כירדו והרי זה כוונה בעצמו והוא מילתא

וקמחו נאסר צורך לאקנוי קמחו לאחרים. תא שמע מי שלא הניח עירובי וגוי ש"מ הוא נאסר וקמחו נאסר. וכן היה בהלכות הרב אלפסאי ד"ל. ויש מקשים⁵³ לגרסת זו דאי אין קמחו נאסר היאך אפשר שייאפו ויבשלו לו אחריםadam כן מה הוועיל חכמים בתקנתן כל [לאן] (ל) עירוב ייתן לאחרים שייעשו לו, ועוד כיון דהוא נאסר היאך יעשה לו אחרים שלוחו של אדם כמהותו⁵⁴. ואין עיקר לקושיות אלו

בשני עוקצים, וכי נימא ריבוי בשיעורים אינם אלא אישור דרבנן פשוט דשלש מיתין ולא שנים שני עוקצים דהו ריבוי בבצירה דמיתסר מDAO". ועיין בשפת אמת שתמהה על ראייה זו ודורי אין כאן אישור דאר"י ריבוי בצירה ואני לוקה ואני חיב התה דהוי טועה ברבר מצווה ועשה מצווה. ולכאר"י צ"ע והרי זה לא שיך באחד טטרם עשה מעשה ובא לשאול מה עדיף לעשות לפני שתלשל, ולגביו ודאי שיש כאן אישור DAO"י בצירה. ונראה דרבינו לא חש להוכחת הרין ממש וט"ל דדומה להא זאייתא בימה פג, א דמאכליין אותו הקל הקל ומשתדרין למעט באיסור ואעפ"כ אם לא מיעט באיסור לא עבר"ל אלא על אישור דרבנן ואני מכיא חטא על זה. ולכאר"י עוד היה נראה לומר דפליגנו רבינו והרין אי שבת הותה לא גבי פיקוח נפש או דחויה לבגיו, שהרי כתוב הרין' וטהטע שרבינו בשיעורים אישור DAO"י לבגי שבת משום שבת דחויה, ומכאן שרבני ס"ל דשבת התורה ולכן ריבוי בשיעורים אין אלא מרובנן, אבל אין לומר כן שהרי כתוב רבינו בשוו"ת ח"א טרפט: וכמודומה שלhalbca כמ"ד שבת דחויה היא ולא התורה, ע"ב. וצריך לומר דاتفاق שבת דחויה אין בעובר על דין הקל קודם אישור DAO"י מאתור והتورה וחתה לאיסור שבת במקומ פיקוח נפש. 48 עניין"ז בתוס' ד"ה אי אמרת ובשר"ר בר סוגוני. 49 עניין במחורי"ש ס"י תצ"ו שפסק דין חוויל הנמצא בא"י מותו לו לומר לחבירו בן א"י לעשוה מלאכה עבورو בו"ט שני דין אין אישור אמרה לישראל כדרך שאמרה לעכרים שבת. והוכחה כן מהותס' ה"ד ברשב"א שכחן בשוו"ח דילך מהא דמותר לומר לחבירו שבת שמור לי פירות שבתחומן, שהה"ה דמותר לישראל שקיביל עליו את השבת קודם שחסהה לומר לישראל אחר לעשוה לו מלאכה, וכ"פ בשוו"ע או"ח ס"י רסג ס"י. ועיין במחורי"ה הכהן בשוו"ח גנות ודרים או"ח כלל ר ס"י זו שחולק על המהרי"ש וכחוב שבת מבעוויי לומר לחבירו שלונו, דשאניג התם דשיי למקבל שבת מבעוויי לומר לגוי לעשוה לו מלאכתנו, וכי היכי דשיי ע"י גוי שרי נמי ע"י ישראל שלא קיבל עליו את השבת, ועל כוחין צricsים להקל כן דאלת"ה יקשו דברי התוס' שהוא"ד ברשב"א על דברי התוס'

ב) ציון ביאור הלהבה סי' שכית ט' ס'ג-ה

לולה נכל"ס קגי ע"כ ודרורי נילוין. ויט לאפקטן הס מי
שנמצען צבאיו יוס להמצען נצען לו צבאי לי מותר לו למול
הסתנה. לכלוחה סה דהוקו להמצען לשולס קיינו מסוס דעכז
הדרויים. וכן יטולן שאלמר לעכו"ס נעצום לו מלולס מומלחת
הדרויים. ולכך צבאי ציבען עט"ז ס"ז ס"כ ליין דלא עכז להדרויים
לו למחר צבאי ציבען עט"ז ס"ז ס"כ ליין דלא עכז להדרויים
ועמ"צ ס"ק לר"ג פק"ז. ולפ"ז מ"ק ציברלן ציווה נטרולן מהר
לצעל לו נצעם שה ממשה לו עם עכז להדרויים. והה סס נתן לו
לצעל הי לנו קהי נצבי דינאלה לחן זו מסוס ולפעני עוז.
ולאן זו הלא מסוס מקשי ידי ע"ע דהינו הלא מדלצן כמ"ס
הסתום. ואילו צבאי צ"ז זל נצעם ד"ג ע"ה. והי מסוס צליות לחן
שליח לד"ע. והי למומוץ צדיעי טמיס צדיעי וזעטן כמנואר
בקודזין דמ"ז ע"ה. מ"מ זה מגואר צס גרכז"ז זל דסי
כגורה ולענין סנת עט"ז סומם דהוקו הול גדרמל צרי. עט"ס ס"ק
עט"ז סק"ב. הול נחלת ות חילו לע"כ לו צענן מה עיר
הינארה הלא געושה צבאי עטמו. הול הס מותה למחר ציעסן
צבאיו מ"ק צבאי צמלי עכיז דינאלה. מ"מ ליין דסס זמ"ג
יוסה לו היל יעסן צבאיו סוי דומיל דמלי עכיז דינאלה וועוד
מסוס ולפעני עוז וכין דעכז להדרויים מ"ס פסר דהוקו לו געולס.
ועז"י מלולס ס"ק פק"ז.

ואם פמיה מזיד ומגכטל זוגג נירלה ג' לדקה נלהמאו לאעומת
לעומס. ועוד נירלה דגראט מלך כי' פמגכטל מזיד.
דינירלה דע"כ געין קה' צמיה ענגי' דנסרל הילן צטמיסס
מייזידין. הילן לה' קאושטה טו' זוגג נירלה פציטעל דענכל חלפינו
ענור צטומון לו' הו' הומר לו' ציענצה ווילו' מודישו קהילוקו. ווילו'
צטטינוי הומר לו' כלום רק צלואה צלווה' לנשות היקור צזוגג
ממיוכן מדלוייימל נטודישו מסוכם מועלם ומגעט ערנות עט' עט'
ס"ק.

ועזע'ן דה' פ' זכ' ט' ק' כ' זכמ'ן ה' ט' ניט'ן מומ'נו
לייטהָן במוֹזֵד לְקוּרָן לוֹ נַעֲוָלָת דֶּלֶם צִירָהּ הַיְנָה מַסְמָה
לְגַם לוֹ עַמְּכָה. וְכָנְדָרָן מַלְיָן הַוְּנָדִיאָן לְרִיכָּן לְמַעַשָּׂה הַיְנָה מַפְמָה וְלַמְּ
לְא. וְלַמְּ קַנְטוּ נַלְקָוִת לְעוֹלָס הַלְּבָב נַלְמַצֵּבָן נַעֲמָנוּ דַעֲכָבָן
לְלַחְוּרְיִים.

מ כתוב שמניגר ס"ג השוחט בשבת לחולה מותר לברדא ע"כ, והינו דקמלהין צמולין דט"ז ע"כ כיון דט"ל נכיהם נטהר כל מגילות טומאה כי קסתייט לודעתי דטולא קסתייט. ולן שין נגוזר טהור ייטה נבנימוט נטכנייל גדרה לדס מטוס פלי וית דטולא דען למיטסוטו قولיס ממ"ש לש"ז ז"ל, ואלכוורה לאפמ"ש חמת"ס נמי י"ח סקע"ז וח"ל קי"ל כפסוקים דס"ל ט"ל דחנן וויל דס חיינ' נכל פורתה מטוס ג"ג דאיי פותחה כדמונם צמ"יס קי"ז ט"ו. וכשה"ג נמייך לדמייך מליקות הלו מטליען זי נכל פורתה מיחס על כל מהמת כמ"ס נספף מוכת ע"כ וזה מה שמעה לן גורלין צטמיענה במאה ירצה נטכנייל צחיקוט ט"ו יתוג'ן גודל. ובנה פרטה"מ ו"ל צמ"י דטולין טס כמ"ב נטס מורי לדרכיו נטכט בקדימה מהמת קודס סיון על טהרה הלו יתקור דרכנן. וזה דוגלין צמ"ה ירצה נטכניילו הלו ס"יעו קודס סיון על הטהרה דטלפלו לי ענידת גלי ניכת כתן הלו יתקורלה דרכנן. הכל צמ"ה ירצה נטכניילו מהל ציימת רקדילא על אלהך ירצה חתיכך נטכניילו

גזרין שמא ירבה, כי הלכה ט', מוכחת עוף גדול, דבקצירה כן המלוכה תליי ל הנקוצר מחיבור על י' מפיש בשיעורא ח' דחויבו בכל שהוא ד השיעור שמת על י' קטן לשוד הבר, כי ופשט וכי'ב אמר ר' אדם קטן שהוגה הגדר נשמה נשקו אמן בכישול, אם אח'כ לתוך נ האש, אלא שצרי גרוגורות, נתוון כב'א יטרו רכינו נסים ביו' הר'ף) על הך דמלל: ז, א) אף על פי ש רכינו נסים סוכר דברו'ת שרי לאפו דאמרו בעירובין פר' צריכא ניחם ליה קامر, אבל על י' בכישול אسو' ולולא דמסתפנה ל בשול ואפי' הנגמורות על ידי ה הנגמורות מלאיהם, חייב רק עד שי' דרוסאי, ובע' גمرا לרדות קודם שיאפר' חיוב, שכל מלאכו מלאהה היא, ולכנ' על ידי האדם אם כ' חייב, אבל באפיה מלאין, אלא שהאדנו הגרם ברבי, שהוא

כשמדובר מבור זה חשוב הדיוידר לוזה הבור, וכשמדובר באח'כ מבור שני נחשב לבור השני, אלא כמשמעותן מלאין כאחד ע"ז ע"ז ע"ז אם נחשב לשני הזרודין לדיוידר, ורוגמתו מצינו לקמן פרק כיצד מעברון (שם פ"ה) הלכה ב', היו שנים, וכփירוש החשי בק"ע,adam הכהר האמצעי נידון כאלו עומד במאצע לשני הרוחות, וכשהוא הולך בין שני כפרים אילו חשבנן לי' כאלו הוא מובלע בין השניהם האחרים, יעוש' היטב.

הלכה בט: שלא יהוו ראש כי' נ'ב. הא כשאוחזו לא בעי ראה ורואה, עיין לעיל פט'ו הלכה ר') [א'] ודוו'ק.

הלכה לה: אקסדרה בבעקה בו', והוזדק מ"ה לתוכה פטור.

נראה-DDIK מהא דאמר רב (עירובין כת' א) רק דמטטל בכולה, אבל לזרוק בתוכו שהיא חייב כרשות היחיד לא שמענו, ועוד הארכתי בחיזוקי לפלפל משמעה דסוכה י"ח ע"א סככה ע"ג אקסדרה דפליג' אבוי ורבא בא"ל פצימין אם הסוכה בשירה, עפ"י פירש הגרא' לשיטת רכינו בוה ואcum'ל.

פרק יח

↳ **הלכה א:** הנה במלאות שבת, המרכה בקצירה מוכחת בראש פרק ר' ישמעאל (מנחות טר, א) חייב ולכון בעי אם יש לחולה שלשה גרוגורות בעוקץ אחד ושתיהן גרוגורות בשתי עוקצין הי' עדיף, והביאו רכינו לעיל, ראש פרק ב' (ה'ח) ומוכחת adam יש גרוגורת אחת בעוקץ אחד ושתיהן גרוגורת בעוקץ א', וא"ע לחולה אלא גרוגורת אחת, ומפניי הך דשתי גרוגורות מחייב, דמפיק בקצירה. ↳ **אמנם** בנטילת נשמה, adam צריך לחולה כזית, ויש לו עוף קטן לשחות ועוף גדול משמע בפ"ק דחולין (ט), ב') דגבוי שחיטה לא

יורד וסתום, וכదאמר ריש מכילתא (פ"א ה"א), וקורה סבר מושם מחיצה דבר תורה, וכדנא"ד דרי' בר בא, דמותיב לרבא בבלדי דף י"ב ע"ב מהך דרי' יהודא מתיר לטלטל בר'ה בעוצה קורה מכאן וקורה מכאן, דקורה מושם מחיצה דבר תורה, ועיין בתוס' דף פ"ו ע"א ד"ה קורה, ונראה לנו סבר בפ"ק הלכה א' דמביוי שיש לו שלשה פתחים נונן קורה על האמצע, ונחשב האמצע לעמוד, והוא מרובה על הפרוץ שמשני צדדיו, שקורה מושם מחיצה דבר תורה, ונחשב כסותם, ודוקא שהקורה מונחת על הפס, אבל הבבלי סברDKורה מושם היכרא, וגם אי מושם מחיצה איינו אלא דרבנן, לכן סבר (עירובין י, ב) דמעמיד פס של משך ד' אמות לאורך המביוי עי"ש, ולא מהני במניח קורה על פתח אחד, ואינו נחשב כסתום, ודלא כהרבש"א בעבורה"ק (שער א' אוח ב') שפסק כדבי הירושלמי להלכה, וambilao בספריaben העוזר (אור'ח) סימן שט"ה וambilao בספריaben העוזר (אור'ח) סימן שט"ה עי"ש, אמן עדין קושית הירושלמי צ"ב, הא אכתהי הי' שלש מחייבות, והו די' דבר תורה, וצ"ל דפירושו בשיטת רכינו עפ"י גורת רכינו הנanal, ופירש בדף י"ב (ע"ב) מבוי הרاوي לשיתוף הכספיו בקורה פטור כי', דבשלש מחייבות לא הווי אלא כרמלית מקום פטור מה"ת, וatoi שפיר, כן מוכחת דיויתר מעשר אמות חשוב פרצה מה"ת, ובכפוףין מבוי שנפרץ יותר מעשר, וזה ברור.

הלכה ב: באדר שעשה לה ח' פסין מר' זיוות כ'.

ירושלמי (עירובין פ"ב ה"א) הי' שתים, האמצעי מהו שידון לכאן ולכאן, מה צריך לא' כשהיו שנים מלין, אבל אם היה אחד מללא נידון לכאן ולכאן, פירשו שיש שתי בורות, וכל אחד צריך דיוםדין, ונמצא הכותל האמצעי נידון לשני הבורות, ↳ כו ס' ב' ↳ ולכון אמר שם אחד ↳ ס' ב' ↳ ממלא שני הבורות,

שנץ לחוליה פטור, ולית כאן איסורה אלא מדברי סופרים, דוגמא לדבר ע"ד רוחוק מצינו גבי נזקין לשמולא דאמר (ב"ק ג, ב) בור שחיבכה תורה לחבטו, ואם עבד גובה ברשות הרכבים ונתקל בגובה וחבט בקרע ר"ה חייב, ובגרום לו גם קול הכרוי פטור, כיוון דהגרמא בא שלא על ידו, ובנפל לבור מיחיב בוה, כמו שפי' תוס' שם דף ג' (ד"ה לשמולא) ואcum".

אולם בהוצאה נתבונן אם מרבה בהוצאה חייב או לא, כגון שצורך להוציא לחולה אוכל גרגורת והוצאה שתי גרגורות, מי חייב על הגרגורת השנייה, וכואורה גمرا ערכאה היא סוף המצניע (שבת צג, ב; זד, א), ואם hei kali צורך לו חייב אף על הכליל, שנודע לו וחזר ונודע לו, הרי דחייב שתים, א"כ מוכחה לרמבה בהוצאה חייב שתים, איברא מהא יש לדוחות, בסבר' אגד kali לא שמייה אגד, ונמצא דחייב על האוכלין בא מיד שהוצאה האוכלין לרשות הרבים, ושל הכליל בא חייבו בשעה שנגמרה הוצאהו לרשות הרבים, ואין חיקן בא ב"א, להכי חייב שתים, אמן במתנית' בהמצניע תנן (שם צ, א) המוציא קופת הרוכלין אף על פי שיש בה מינין הרבה אין חיב אלא אחת, ובירושלמי (שבת פ"ט ה"ז) הביאו התחוס' (שם צ, א ד"ה המוציא) שלא תימא מינין מחלקין, מוכחה דברנו וחזר ונודע חייב על כל מין ומין, ויעוין בשם רבינו שם דמוכחה מכ"ז לרמבה בהוצאה חייב, כיוון דהוא מידי דבעי שיעורא, ואינו עבד לכולה, וכמוש"ב גבי קצירה, (איןם) [אולם] מ"מ על ידי עוז"ג יש להלך בין רבוי לכל המלאכה, וכמו דאשכחן לשיטת רבינו נסימ בפרק הדר (עירובין טח, א) דשרו לאפשר על ידי אימאי על ידי עוז"ג, ולא להחט על ידי עוז"ג, וכשהאי גוננא מצינו (שבת ק, ב) דכוחו בכרמלית לא גزو, ופרש"י בסוף הוווק (שם קא, א ד"ה אבל) אף על גב דברות

גורין שמא ירבה, וכדפסק רבינו לעיל פרק ב' הלכה ט', מוכחה דלא רשא, ומצי שחייב עוף גROL, דבקצירה דבעי שיעור באוכלין, אם כן המלאכה תלוי לא בעזקן כי אם באוכל הנקייז מהיבור על ידי תליות העזקן, א"כ כי מפסיק בשיעורא חייב, אבל נטילת נשמה דחיוובו בכל שהוא שעוף [גס] דלית ביה כוית, השיעור שמת על ידי הנטייה, ל"ש בין עוף קטן לשור הבר, כולחו חדא נטילת נשמה, ופושט וכי"ב אמר ריש החובל (ב"ק פה, א) גבי אדם קטן שהרג הגדל כו', נשמה שקל מיניה נשמה נשקל מיניה, יעוז".

אמנם בבישול, אם מפסיק, היינו שאינו שופך אח"כ לתוך הקדרה העומדת מכבר על האש, אלא שצורך הוא לחולה לבשל גרגורת, ונוטן בב"א שתי גרגורות, בזה שקיים וטרוי רבינו נסימ ביו"ט פרק ב' (כיצדה ט, ב בדפי הר"ף) על הך דמלала אשא קדרה בשער (ביצה יז, א) אף על פי שא"צ אלא לחטיכה אחת, דרבינו נסימ סובר דשווה הוא לקצירה, אלא דביו"ט שרי לאפשר יותר מהצורך, והא דאמרו בעירובין פרק הדר (עירובין טח, א) אי צריכא ניחם ליה אגבAMI על ידי עוז"ג אמרה, אבל על ידי ישראל ל"ש, דרבוי בבישול אסור מן התורה יעוז".

ולולא דמסתפנא לחלק מסברא הו"א דשאני בשול ואפיה מקצירה, דיש מלאכות הנגמרות על ידי האדם עצמו, ויש מלאכות הנגמרות מאליהם, כמו אפיה ובישול, שאינו חייב רק עד שיאפו ויבשלו כמאכל בן דרושא, ובעי גمرا (שבת ג, ב) אם התירו לו לרדות קורם שיאפה, כי היכי דלא לבא לידי חיוב, שכל מלאכה כפי דרכה של אותה מלאכה היא, ולכן בקצירה שהגמר שללה בא על ידי האדם אם מרבה בעשית הדבר הנקייז חייב, אבל באפיה ובשול שגמר שלhn בא מאלו, אלא שהאדם אם מרבה בעשית הדבר הנקייז, הגרם ברבוי, שהוא מרבה יתר מכפי מה

ולא מהני מחשבתו
(שם עז, א) המוציא
دلכלי עולם חיו
(פ"ז ה"ז) אמר מודה
עשבים לפרק כמה
[כצ'ל], שלא חיסכו
את ליה לקולא, אל
פי שהוציאו לפורה
אם כן אמר צריך
כגוגנות, כיוון דחו
בגהגת ופירוי
וקצ'ע על רבינו
ביצה, ולא
מוציא קלה, כמו
הלו.

**הלכה ז: המוציא
נ"ב. ירושלמי** (שבת

**הלכה ט: אבל אב
נ"ב. ירושלמי** (שם

**הלכה יא: עפר ו
נ"ב. ירושלמי** (שם

**הלכה טו: המוציא
בזהם"ג פסק כר'**

בשטר פו
לכורך כו', אבל
מהרש"א) אף על
להראותנו גבריא דז
וכאן הלכה חכמינו
זה את השטר, דמכ
cash המלה, ויאם
לא נפרע, וגם אם
שהמלוה, מכור לו,
יש אורך נפלא בה
י"א, עיין משיל
להשווותו כשהוא

בעלי חיים גם דוממים וצמחיים لكن אולין
בתוך שער הקטן שכרכicha, זהה כדי רוחצת
קילור שנוטlein לרופאות העין, זה פירוש דבר
רבא, ודוו"ק.

הלכה ג: שעבים במלוא פי הנדי בו.
בירושלמי (שבת פ"ז) הלכה ד', ר' בון ב"ח
בעי הגע עצמן שאין בתבשיל
כגוגנות, וכגוגנות מבטל כגוגנות,
המאמר זהה הוא בתחום סתומה אין פותר.
והאמת דקאי על מה דתנן במשנתינו (שבת עז,
א) עלי שום ועלי בצלים לחם
כגוגנות, וזה ביאורו, דתנן לקמן פרק ר'
עקבא (שם פט, ב) תבלין כדי לתבשיל ביצה
קללה, ולפי זה יש מילוי דישוער' בכך כדי
لتבשיל בשיעור זוטר, ויש שייעורו רב כדי
لتבשיל, וסובר הירושלמי דעלוי שום ועלי
בצלים hei תבלין, ועיין חוס' יוט' לקמן (שבת
פ"ט מה) על משנה התבליין, שהאריך בשום
ובצל יוט' שום, ועייןתוספות מועד קטן דף י"ג
ע"ב ד"ה בתבלין, כרוב וקפלו, ובפרי חדש
סימן צ"ח ס"ק כ"ד בירורה דעה.

והנה לקמן אמר בירושלמי פרק המוציא אין
(פ"ח) הלכה ה' כל ביצה דתנן בכלים
כו' בשבת כגוגנות מככיצה [ועיין בבל' בזה
(שבת פ, ב)] א"כ הו שיעורו של תבלין כדי
لتבשיל תבשיל שהוא כגוגנות מככיצה, וכן
פרקיך איך אפשר דיה שיעורו של עלי שום
ובצל כגוגנות, הא הם תבלין, וסגי לתבשיל
כגוגנות, והוא שיעור מועט, דהיכן מצינו
שיהא שיעור התבליין כשיעור התבשיל, וזה
דكاميرا הגע עצמן שאין בתבשיל [אלא]
כגוגנות, כגוגנות [מתבלין] כגוגנות כצ'ל,
פירוש דלא בעי שעורא אלא לתבשיל כגוגנות
تبשיל, ואיך יתכן שהוא כריסטה מחביל
כגוגנות, ולמה צריך עלי שום ובצל
כגוגנות, הלא סגי בשעור זוטר שהוא כר
لتבשיל כריסטה כגוגנות, והא אף אם מוציאו
לאכילה בפ"ע מ"מ כיוון דראוי לתבשיל סגי,

דאורייתא כמו מרשות היחיד לרשות הרבים
מחיב, כרמלית דרבנן לא גورو, יעוז'ש, הכא
נמי אף על גב דברישראל לא שנא לעניין דבר
תורה בין בישול לרבי, מכל מקום לעוז'ג דהוי
דברי סופרים לא גورو ברובי.

ולפי זה נבין דברי הברייתא סוף פ"ק רשבת
(יט, א), אין משליחין איגרת ביד עוז'ג
ע'ש אלא א"כ קוצץ לו דמים, ואמ לא קצץ,
בית שמאו אמורים כדי שיגיע לביתו יעוז'ש
דמומי בלא קביע ביד דואר במתא, ותמונה,
דליך שמאו אפלו בקוצץ אמאי שרו, הא
לא עדיף מנותן לו במתנה ערבית שבת, דלא
שרו בית שמאו אלא כדי שיגיע לביתו (שם יז,
ב), ועיין רשי' שם (יט, א ד"ה-אלא אט), ולפי
זה ניחא, דעת' כל אסרו בית שמאו רק בנותן
חפצו במתנה, דמוסיא העוז'ג רק חפזו לברודו,
אבל באיגרת דנושא הרבה איגרות לבני דואר
מבנה כל העיר, ובבלאו איגרת דידי' נושא
איגרות דעלמא, שדרוך מלאכה זו לעשות על
ידי שליח לצורך אנשים הרבה, שנושא
האגורות בכיס אחד או בדולוסקמא אחת
דורך מלאכה זו להיעשות רק על ידי רבוי
הוזאה, שרוא בית שמאו ליתן לעוז'ג בערב
שבת היכא שקצץ, ולא גورو.

7

הלכה ב: חולב טמא.
נ"ב. ירושלמי (שבת פ"ח ה"א) מפורש.

שם, ומים כדי וכו'.
הנה בגם' (שבת עז, א) רבא אמר כו' כדשמדו
דאמר כל שוקיני מסו ומטללי, לבב
ממייא דמסו ולא מטללי, יעוז' רשי' ור'ח',
ואינו מובן, והנראה לי דרך פירושו, דכל
שוקיני מטללי לבר ממייא הוא משום דמים
רוחצים ומוציא את הקילור ואת העין, لكن לא
מטללי ולא נגלה ע"ג העין מאומה, והנה מים
אם כי שתיתו שכחיא טפי מרפואה, אולם
רחיצה הוא כולל יותר משתייה שזו אינה אלא
בכלי חיים, ורוחיצה כוללת כל דבר, גם

ודעת צדלאמן עיר מכם נגידו נספוך הפיינו לשם צלטיט
כמוני ופלטיטין, טהרי לילך צבאים יומק' ווייה השוחט
בשבוי נציג קטרו דלקלי נט כמ' מז' דמייל טוס' קיטטיט
מוממר, וצדלאמן ערוכן טען' (ב') סעטליך לדורי הקטול ככתנו
וללצנוו, נאלמל דהמיט נמקו. על לי פירושו. וויל' ויל',
הע'ג דהתקדרם בים יומק' שטהטמייל ענ' פי' הבנוו כמן' מכ'
דרלי מטה אוח' ב', ועינן נעל' מימן' (ג') לייס מוגליק' נזה, עיל' ג',
ווניג' בס' דעתם סמניקלן, מכל' מקוס צטעלן עריך' ג' נגי'
כלום, נט' נקמין' ב', ולג' כמן' לסתות טלוקיס' נזה. ואלה' ע'
מיין קכ' ג' (ט'ח' ח) מכם עטמו נגידו נסחטמייל, צראי' כתג'
טס צאג' ס' מה' סטמבק' סטיט. יומק' ווייה' כתוב והרומי'ס כתוב גט' (בשבוי)
הילג' דהלהמג'ס' (ט'ח' יווישין' ג'ג' (ט'ח' ט'ס) דהס' כתג' קופל גט'
צטבם גו' ניזט' בכיפורייט' צדלאן אוון' בטן' דהוור'ת'ם, זעיר' זומל'
דנפעריט'ם ה'יiri, כמו' סטמבק' ביט' צטווול' בס' (ט'ח' ח). ואטנעט'
מנגול' צבאים יומק', להוט' ליס' קמידט' גוי, נאלמל' קיפלה' ליא'
לאה' ג' (ט'ח' ח) דההיג'ו נטנוו מעטקה טוס' ליא' מעטקה' מוממר.

7 ואך על גב דכינן סמולל מחולק סס, וכן מטהע סס נס"ס
ויה רב וחביב כהוב נט בשכחה, ללווק נט כל צי
טומיהם טוה לא חילול מהר, וטס כו טוה ליט מטהע כמס
פעמים, מטהע'ל כמן צטמיטין, לטטיטס מטהע קומ. היילק
ו טטהע לטעים דטלמי, דסס וולדוי קי"ז כפומיקטס דקברון
לאו פלעם דטגנ וילט דס מייב' כל פורטס מעס טעריגט
נטטס דטאות פולמה, כדטומה צמ"ז טיינן ט"ז פעריך^ח.
וככלוי גונון נמייל דטמייל מלנקום, הלו מטהען טיא' כל^ט
פולמת מייב' על נל ליה, כמו טטמא גמליה טו' מטהע כ'
יע"ב, ודמי מטהע לכתימת טגט, וטטלווייסו כטס טילנויס טוה
ועטה. וט' מטהע דטזואה הרכזא נכתימת טגט, מי לע עטמקין
דטקוטט זטכין רעה טפיילו כל קיטס כו. תלע דטמירה ליט
כמו צטמצע סכית יופק כמן הליכת דטאטור וטטמ"ס, לכל
צטטיסין נטס כלהה, טוה ליט מנעטה מומל. וכן דטעט
טפערות זטב כמן (בטש טע"ב) וטדרליך טיינן צ' (אווב ב')
וכמן (או א'). מ"ז על פי קלטני. גדרליך נטמיין צ' היט
טוגטיס נל, מ"ז כמן מטוס לטהילין.

מה שכתב ט"ז (ט"ז ב' ס"ק ז"ז). שכן נלהך דעת, מילך"ל
וש"ש פליק קמל' ליטולן סימון ז', ממסאי צוּר רלה מס
טלטב משלט'ל' (יש"ש פליק ז', דוחולן סימון ז', דקס מכםגע
לעמו להדי' ח'אכל', לדילו הומת' קמיטא סוה לי' קהיתם
МОול', ומשה' נועמיה אקסיס האס נפלויש טרכט'ל' נסוגה
לצומת על מנה נזרוק, עין זס. וולדך נומר צמה אקסס פליק
קמלה סימון ז' נאלך צין חותה אקיטוּס נטמיטא צהלייר, חיינו
למרוויה מפיין לדעת' קאטופוט, דלון ניחם נז'ו גמרוי קאייל
דאקסוונ נצחן, וצעי נג'וקמה בגמל'ה צמוץ' מוסס דניענע
הייר, דקיטין נאço לאטוקפוט דמכל' מקוסז ח'ן. מזוקמל
ח'ינט' דצעי מליה, כמו אקסט'ו טוקפוט זס. על' זה כמצ
מושל'ל' דמכל' מקוסז ניכר' סוכמה לדענס' חמת' הל' טוס מומל,
להיאוך נפלגוי צין חותה קמיטא נצטט'ה צהלייר. ה'ן נרננת
גע. ספירה ליס קויטט. בטוקפוט כמו אקסט'ו מילא'ק'. מדען
לעפראק קמל' סימון צ'א. גנוג די' צוקט צצט, הל' הייל' כי
הס צצוגה, עין זס. ותיר' צטיט'ה ה'ן הפקל נאכערען מדען
רכ'ל' ז' מל'.

וְרֹבִינוֹ יַרְחָסֶם נָטֵי אֶהָדָה חֲדָשָׁה, קָטוּן עַמְּדָה כָּמָג. נָטֵם קָמְפְּלָטִים דְּמַזְוָמֵל שְׁעַדְעָל פָּעֵס הַמִּתְ כְּבָלָה שְׁמִינְתוֹן עַל צִיעַנְדָּל פָּעֵס בָּ' כּוֹ, עַכְ"ר. וְמִלְ מִקְ וּסְתָּן קָלְנָעִי לְסַדְעָמוֹן כָּן זְמָנְלָמָן זְנָמָן צְפָלְסָקִים, לְסָלִי תְּמָרְלָדִי סְפִיּוֹת לְסָהָן לְאַדְיָה בְּחוֹתְלָן זְנָמָן צְפָלְסָקִים חֲפִילָוּן גְּפָעָס מְהָרָה יְעַטָּה מְוּמָל, וְכַעֲזָבָד

גַּדְעָן יְהוָה תִּשְׁמַע וְיַעֲשֶׂה כַּאֲמֵת

הַכְזִיר וְעֵדָה

כחות מיידי מזריקת דבון רק שנות דרכן ותפ"י'ה ל"ה מנה
בצפת שתוכה כחול נקיים מוה ולוייתם ובו קמעלה לימורויס
בונה מוה ולוי ות"כ ב"כ צנ"ד ליעג דזא"ז לות נן רשות
ברזוס דלו' כמגולם כספי ט"ג סעי' י"ח ונסי' טמ"כ סעי' ז'
יע"ש צמג"ה סק"ז, מ"מ תפ"י מודע' מסור צבזיל קיטס מוה
ובג"ל צו בם כל בחרינה

מיהו למלר בטין נילס וליינו דומס נאטו וטופל, ובתס
ליק ליק ליסול מיד לדכנן מטהיל' צנ"ד ייל דכו"ל תנוי
לדרכנן וכ"ז כמו בנות וטבאות דטהיל' זמוקס מלווה כמנצ'ר טפי
ט"ז טען כ' וטפי תקפ"ז עי"ש וכטפות דטבות כלון קומ'
ז' זוכץ' ליכל רה"ר דליה ו' לפ' מ"כ דפלני כללטוניס
כליליבו נטיעוין לדכינו זמוקס טומת להלל פכת זכיון נוקך
פק"ז חס כו"ה מוסיף על כתישור בגון צמול שטמדו"ז דמי
ברוגרומי ויט כלון עוקץ צב' גלוגנות ועוקץ צב' גלוגנות דמוכת
כמנחות ס"ג: דלפסור לתלוש כטוקן עס כ' גרוגרוס כו"ן דמלכ'ב
ככטיעול עוי"ט ופלני ברטלטוניס חס כו"ה טסור מדליה ח'ו
ק' לוי"ר עוי' צרי' צילך ו' לדכ"ן ס"ל וס"ה הייסור ולזרו'יקת
ברטצ"ה ס"ל דכו"ה ליז"ר ו' כ' לנין ליז"ר וב' זוכץ' ל' ב' ס"ל
ס"ל דליה זוכץ' וככל נסמרק על קרטצ"ה לדכינו נטיעוין כו"ה
יכ' לדכנן ו' כ' ב' א' ב' זצ'ר זצ'ר זצ'ר זצ'ר זצ'ר מ"ז

גוז ים ולו' לטינית קרטצע"ה מכיה דהמורי נחולין עריש בזומט →
לחולין נטה מוטר לאירוע צהומרי קמאנטן מהולן נטה מוטר נטה

הה הקיימים נגידו של כה"ב וחוי ומלזקם לבכן לי מה בתפקיד
ככלכה, וגירור כל שצח כרי מקלט מה כగולוכם כמח"ל חנו
סמיון ירלוּם טמי בבחות בכלהן מיד גומלון, ווחחות טרכלה
במושלטת צהורה במושלטת הנומית וכגולוכם כחומייה נצ"ס.
אהובו וילדו עוז בק' הלינז זוסיו נכרבגס"ג ריעו אע"ל
פרמיגנו.

תשובה

הנה מדרשי ללו"ז ס"מ י"ד מומך נפלוות דlus מינו
חפוג לו גנול וכ"כ מתנו סימן ט"ה סעי כ"ג עוו"ט
ולעכ"ג גנו"ז ותני"ז תלרין לביא חפור מ"מ בנטנויל כי"ל בכו^ה
בצוזק בינו"ט עד לטלט בטנטא מוכח ע"ז דליקער כמיוחד
לכן ול"ה לבסיוו ייך בקוטוי זונר החפור נ"ז חכיפות נקל יותר
לבסיוו מז שמקודק כי"ל, ועוד יש סנו"ז למלה צז בנטנויל
ללאן זו שיעור פלורין צניר דמיינו שמי הותיות גודלותם בל
בקב"ר מוכסין וגפרט שקטל מוכסיןlein אין נטנויל צמגנו ע"כ ח"ל
לומר צז רהוי לאכ"ל ות"כ חיוו רהוי נכלות דכה וייר מחוק
טפיטוו כד' תלרין על גנותה קניא סל פליינען זה להן זו
שיטו ז.

[הערה מכמואל]: דכוי למלומר או לא כי כהוגדים מלהכווי מתחם הטעלה, וכגלויה בס מלהוי מקומותיו שלין לנומו כיו לטפיו, וגוו כהנטוב לו מלנו].

סימן לד

7 נשאלתי מרגע מלחמה זו, כי מזמן נ' דורי נסוט צבאות
עם עזיזי כחיל למסות מהר ומ' כ' דורי ליקם גס
חפ'יו בטיעונים נרגע מלחמה וכ'ו' נזוו'יו מותל מטפס דזינה
דמלוכותם כי הס לנו ירנו נזוקם בוש סכ'ג'ס ח'ו ט' כ' שולחן
הס ווכל ליקם גס לה בתפקידו צלו צויכן נגיון כל יומם.

הנה לכתוב כי נלחח נסוכו ומי' ש מכין נני' ובו
כלכ' פסוקה צפ"ע סי' תקפ"ז שופר של ר' י"ב להן מחלין
טליו טפי' חמומון ולכך וועל' צלולין דבוק ורכנן וטuffman
בוג' כולםליין צר' ב' ל' ב' ע"ג מס' שופר טפה וווע' טול' י"ט
ולאן טפה דוחך לח' למ"ע. וווע' צר' סס דרי' וווע' ג' דבוק
רכ' לוי' ג' מ' ב' כ' כמו עטף ול'ית למכמים עט' מוזק לדעריכס
כט' חולכה עי' י' ומעהה כט' צנ' דבוק גבוי ז' ע' כו' פלוגהמל
וותמואלי' ה'ס כו' עטף ול'ית עי' סבנת כד. כי ר' ק' הליג'ה ז' ר' י' ח'
ב'ו' עטף ול'ית ורצ' פליג' נעל' כתס וטuffman כו' כו' דג'ז
ז' ע' נל' כמי' פון חצאות ה'ל'ג' צבונן טווע' טפליט'ז' מטה' י'כ
גבוי סבנת כו' עטף ול'ית הליג'ה דכו' ע' דבוק סבנתה כה' חצאות
וטעמיהס לח' בטחת ווע' קוס' סבנת ס' ע' ד' ב' דיזעד לא' עי' י'כ
וול'יכ' מכת' י'כ וטסוכו נחלה' בטחת טפי' קה'יז'יל בטבד'ז' מגות קפליאן
וועוד ק' י' כו' מ' כתס וטס' גורך מזוה' לא' ז'ו' ז'ו' הנטפ' י'כ
טסוכו מכת' י'כ זכלן דבוק נזבנ' ממר' וכ'ו' דומ' למ' דה'רמי'
זמניג'ים מ' י'ה. חי' הוועיג'יס הטע' נזבנ' בטח'ב ז'ה'ל'ט' ז'ה'ל'ט'

ט"כ י"ל דגש חיסוך שצאות לחין לאכילת צבביל מולה צופר לח"ג
לכך מיום טהרה, מחל"כ שצבות דצאותם לחם פטרו זומתר מקום
חו"ב טבניגים לחמי זוכופר לחמי נזיר מסכת.

ורדיין נחילוק כי כל דלעגון מילוי חיוזים מומך בזנות דלעגות
צמוקס מילוי חייזי כוות לוויך מלך, וככל קמאנץ כי
בז"ז גזוי כל דמותה שזנות דלעגות צמוקס מילוי כי במתל
כגון לגומר לנכחויס צבצת נצלות צהילן לבביה צופר ולכלהוכ
כל צבצת לון חוקען צופר וטויי צמלהב"ק סכטיר זזה,
וכי דמייני נזריך יוסט צי לדרכ' דיסט טל ר'ק כי צבצת
טויו"ש, כרי צפירות דלעגות וצנאות צמוקס מילוי מותל חייזי
לזריך מלך להס כויה מילוי חייזים חייזי צמוקס לזריך כגון תקיעת
צופר צוות צי לדרכ' צבאי צמאות צהילן ולה, הצעג' וכי
הפהל נומל דבר יומיוס טל ר'ק כו לאו כיוום הלייכת דמי עיי
זוכא 97 ד' ודע ו' מ"מ לעניין זה לאו מסתכל לנוו דכויומל
הייכת צמי וטס כי חסור נזריך מלך גס צוא כי לפסון.

ונוד י"ל טכני לדוגמה דינן מותר שבחות דתבוזות נמקום מורה
הפי' קולו לאורך מהר, ולכטוליה יט' נCKERות על כל דתבוזות
או, במקומות מילא שעסוק יתום עטה דוחה ל'ת' וכן קפה כטה
מגננות מ"מ ובילא כי נטה דתבוזי טריה שפחון תלם פטמן
על-הטבוק לזרוק ומן ה'ס קול שבחת למליו נמה' עדול'ת וכלה זוקפה
ה'ס'ול מילא עצה מלמד קול שבחת למליו עדול'ת וכלה זוקפה
מגננות לכלה זוקפה חילקה ריק שבחות, זכבי'ג בקשו חמוץ' עירובין
טבוקטו חמוץ' דמייס טבוקטו חמוץ' ליל'ת יתנו יתנו יתנו יתנו
לענין דמייס טבוקטו חמוץ' ליל'ת יתנו יתנו יתנו יתנו
ה'ס'ול עטוי כו'ל כמו טול'ת כמ"ש הכל'ן מה' מילמד כמ"ט
לענין שופר דתבוזת דכו'ל חורי לדרבנן לש' כמ' מילמד כמ"ט
כל'ן דמכמיס עטו חיזוק לדוכניאס מכל מיל'ת זכה חורי לדרבנן
קוקיל צוותר וככבי'ג טוי' נווי' מיז'ר סי' י' וחרוי לדרבנן מותר
לענין כדוש צמבל'ת טהונת, עכ'פ' הפי' ה'ס גני' שבחה בחמיין
ח'ס'ול הפי' חמחי לדרבנן מ"מ לש' נומר זכו'ל עטה ול'ת ומיל'ת
המ'ר'י דעדול'ת' וככבי'ג גאנז'י שופר מותר שבחות דתבוזות, ול'ענין
דליך כו'ל צמבל'ת כדור כי כמ'ג'ל כסי' חמץ דעטך ווועיס
ה'ס צשי צמבל'ת טוי'ע'ת ולרט'י' צל'ב דפ' דמיילו טקו'ל גאנט'ו גאנט'ו
סוקל ה'ס כטופל וה'כ' ה'ס יוה' זו ה'ס ה'ס ה'ס מ'יע'ת י'ל כמ"ש
כגמ'ק'י צפ'ג' זכ'מ' נכס הכל'ן דטס שעסוק כסמ'ס'ה ה'ע'ג דלינוין
גונמו עוד במאבו מ"מ כו'ל צמבל'ת טוי'ע'ת. ו'ה'כ' לפ'ו'ג' גנס ג'ינ'ג
ויל' כן' עטה דטפ'וין דוחה כטבוזות דתבוזות וטב'ת ה'ע'ג דליך
כו'ל צמבל'ת מ"מ כיוון דטס'ק נכס' שיכ'יו מיל'ס'ו נומ'ר כו'ו'

ועוד י"ל עפ"י מה פל' בנווי' צסי מורי'ך דגס לולג קו"ל עטה לדרכו הצעיג לדון מה מוליה חציוו מ"מ כוון לדרכו ווילג נסחט נו קו"ל עטה דרכם עוו"ק, ולעכ' וילג כוון קען דודען דהנני בהיל יוכל כמו'פ לאכט גס יכוודיס להמראס קוממיות קפילון הי' קו"ל עטה לדרכו ולג צען בטידינע, ועוד

ולכואורה יט' לומר דכהן זצוי שצאות וצחות גמוקס מלווה כי"ז
נוצר מלווה אל בois משל"כ נוצר ממר לה כתמיו עיי'
דמלויו צגמליה צחות קראונקה קפיטלו צחות רמקוקה לה כתמיו עיי'
פסחים מ"ז וטבת ק"ד כהט גבוי כצבי טלט טחחטן שלג נצמן לו
מ"ח, דלמררי ג"כ כהט צחת ולג יוכל למכלול כצבר כויס למסו
לפני זאת ע"מ לבכטיר לימיורו לערוב הצע"ג דלון צחות גמוקס
לזרוק כויס כויס כויס חלמג לערוב פיו"ט, עווי"ט גמוניות
מ"מ לו נוצר כויס כויס חלמג לערוב פיו"ט, עווי"ט גמוניות
דרומגורי נל' למורי חטל צחות צחאכ' צמול, מ"מ נלמני' דז'
ודלמרין צחות רמקוקה לה כתמיו ז肯 נל' למורי חטל צחות
צחאכ' צמול חפי' כויס נוצר מלווה כיוון טליינו נוצר כויס כינוי
וזקוק צמלווה טליינו מועל טליינו נטשוו זכיינו טליינו ממאת
כמונייזות כגן בטפסחים גבוי לחם כפויים דהין מלווה למלופון
דווקה גע"ט יויכל למילופון נטעו"ט וכגן צצטם קי"ז נמיין
תקינות לאגדיל דין קודצ' לבוד דג"כ דין מלווה זמייך נטשות
סיכלה וכן גבוי כצבי טלט דלה כי מלווה לטחות ככטוטס בלהנו
רכיה גלול"ב נל' קוייס נכס מלווה בקיינט כצבי טרלה דכהן
שלג נצמן ט"כ למורי זצחות רמקוקה לה כתמיו מסל"כ צמלווה
צמושעלת עללו נקיימה וכויס מתורי"ג מלווה טה"ט לפטור ממנה
למורי דלפי' צחות רמקוקה מותלא וממיליג ויל' וצמוקס מלווה
חפיין דכויס מלווה חוויתם כמושעלת על בהדרס וכויס מתורי"ג מלווה
מוחל צחות גמוקס מלווה טה"ט היינו נוצר בוכס.

ובזה מפער ליטע חמייה ב מג"ה סק"ח דמנה זמה ולמלי עילוין ג' דמתינו טלטול מקוס שלין ערוץ מקוס קרייה ס"ח עי"צ, וכ"ל נימל וכ"ל קרייה ס"ת כו' מילא במופלה עליון, צב כתינו צוות נמקוס מילא לפ"י נמלא דרכן קרייה ס"ת, ולו' קטוח ח'כ תלמי ל' כתינו צוות נגי שופר דבון י"כ מילא מוזיקת מתלהג מליה, י"ל עפ"י ס"כ ב מג"ה טס סק"ח מל כל ויט הומין לפ"י צוות רצונות נמקוס מילא והמלה ב מג"ה מל' רצוי רצונות רצונות צמולה וכוי' ב מג"ה דמיון טלוי ולסיו ענמלה וחוי' בצת י"כ הקול צב עי"צ, ולפ"ז י"ל דב"כ לביופון וגוי שופר כל חז' ומחמייס למלו' תקינה מופר בצת מטס גזיל רוחוק טמלה יעכני ד' ג' כרס'יל

דצמיהכל גזולך בלחיסור יותר גזול מזכהינו כמנכ' חל' כל
בלהמת בלחיסור כו' רק שגועל סחויה משבנעל חי חיל' מטוס
ולחס' חי' מוטר נחכינ'ת כל' כו'ל' מקלקל' וע'ן חמור' דלה' כו'ל'
מקקלקל' מטוס דתיקון נב'ן חל' בלחיסור חי'ו כל' דתיקון נב'ן
חיל' מטוס דתיקון נב'ן מטו' לי' נבחיסוך נטולת נטמא' דלה'
לכוי' מקקלקל' וו'כ' לה' נפק'ם מידי' לה' תיקון כל'כו' לו' תיקון
מטמן דה' בלחיסוך נל'נו בוג' מטוס נזקינו נב'ן וו'כ'

ובזה יוצן מות דלמורי צטנת ק"ז ר"ה מומר בסוג נצפת כוכוג גמל ממשמע דהין סוס חילוק ומלו לפ' סדרת כמה'ה קנסל ה"כ נצפתה גדולות היכל יותר מסור למלן דס"ל רצוי צמייעוני דהוי ה"כ תיקני מכלה למלה'ד רצוי צמייעוני דהוי נעל למחיי ודבשינע נק'ת.

7 זואגב יט לי לאכשו קענרכ שאלוי לטמוד עלי' דקשי לי למ"ד רכזוי ציטוריין קו"ה ולו"ה ח"כ כה פטיינט ווינילט נטמא של נטמא גודלך קו"ל רכזוי ציטוריין לגדי גוינה נטמא של נטמא קענרכ וכלה נטמא גודלך גוטל כהוות של גוף גדול יותר מטמא קמאנס וועי' צמ"ח מוסך בתקת צקופי באנפלמה טס עי"ק וול"כ לי הילאי רכזוי ציטוריין האן דהו קהירין לפאי מומתקן גוינה נטמא של צרי' קענרכ ולפי' של גוף כל גוינה נטמא ולפי' מהליס ותחטאש כלון ולפי' נדרי שאו' קענרכ מזא, וועי' רט"ז בצת עי"ז דיב' מטס גוינה נטמא עי"ק זכי' דענילט נטמא ולפי' מהליס ומתחטאש וממלון וכואה חמוס מהו' דביה גמורו טס ע"ב. מוכח צפירות וצחלון לוך כי' גוינה נטמא עי"ט וככער קמאנס כן חמוספה רע"ה על מתייגות צמאנס צומונס אלילוט עי"ק וועי' מא בערבעזין נו"ג וויניז זיין

שלשים עי"ט ועכ"פ מכך סכך ציוו לטעג, ומולאנו לויינז.

סימן זה

בשאלתי מלה געלי מנווית שמוכליים גען חלכ' טמפליאס לאס
כל יוס מלה כסומליים בגודליים וכדורך קוו טנעל
בעל מנות יט לוייס צזוק לאל מנותו זונCKER נוון האמייל
היה קחלאג למויך קמוצב וסוגרו וגס לאבעה מנות יט מפתה
לហתיכויס ווילא'ס כטפוחה מנותו כנור מויל סס לח קחלאג ווועלז
מאס נמנוטו וכינב גס צנטה. מזוויליס לאל זדרך זיך ונטהלי
הס מותר לאכיהם כהלאג צטכו צנטה ודוייס לא' צנcker גוון בעל
בנטה.

והנה ברכמ"ל נס"י ט"ז כי עכו"ם במנ>wויס חנולך צפנת ליטרול שחייבים לו וביצרול נוון לו כמפתח למואדו וכעכו"ם נתנו לפס ומודיעים ומוניס יט מי שמתיר לעכו"ם צמלהכת טרמו שוכב ואינו יכול עד מהר קמליזה וייחזק עמו לח"כ עכ"ל, וכן סייר זה לב נסוחה ל"ש גנ"ד ודסהס טעםך דצמלהכת טרמו טופק וזה צילולן לה נזבו נבזות לו כחצולך ממלול"כ גנ"ד דצמלהתו מנטו נס"י ט"ז כל יוס מלך וטס מניין גס צפנק ברול במו פוקו גנ"ז

מיהו לאחר בטיעון יס חילוק גדול, דחפתה הט יוכו עי' עטב בעכו"ס בכל על דעתו כי רחלה מטה"ל בכלן כרי בעכו"ס מցהו חלץ גס להנחות מהליס הינס והודיס ות"כ מטה"ל מלהק כנראה קהפעפי טיט צו הייסור ולוויכחה, שמצעיר הט הסגנון שלן כרי לנו נקי רחלה נגידו כוח עטב יהת ודאי צלה"כ כבוח עטב יהת לנו רק בהמליס ומما שעובד נט כטרתק להן פונטו על זהה מינומען לוינה מכבב כלוט כי הצעולן צוער כמקודס ולהין מכבזס כלול הט שומדים על חזך מושען, כן להמר לי מהד כזקי זה, ומما שנותל מהלך מכניות ונוטנו להוק כטראם קהפעג וכטראם כו"ל וככ"י כוון טיט לנו מחיות טטרוב להלעג זגלייס זקוביטס תפתיי כמ"ט נטומ"ט טצת נט. ד"כ טמי מוגזים זמננו ס"י טמ"ב סק"ה דרכו זיט לנו מחיות ערך נט מוקן לנו בקיימת גדייס וכן דמי למסקל סגולות בקנה טו"ט טכ"כ זמננו ס"י רס"ו סק"ז זכנגלס הו"ל וככ"ז עיו"ט ועדי

שאין כן בשוחח
הכויות ממנה אי
כלו, لكن לא

אולם באור שנ
דבריו ו
חוינן דלא שייך
ובאייר הטעם דו
עצמ פיסוק חייו
שללה, ולא על הי
ולכן אין חילוק ו
חדא נטילת נשם
פירי מן האילן מ
ופירי שעוקר מכך
איסור קצירה, מ
על עוקץ אחד
קצירה עכטוע"ד.
חובל ויוצא דם
נשמה, וא"כ י
בשיעורים משוו
דשאני בנוטל כ
הדריון הרא על
הדם שם

והנה התבאות
יב"ג כת
אייעבד כמה
ופורתא דם היוץ
לכאורה מדרביו
שהחיטה. ולפי דר
ולומר הדתבותו
באיסור בשבתו, ו
אפשר לכזית כל
הוא באיסור, לנו
ריבוי בשיעור ב
היתר לשוחות. ז
סכנה דעתכם הש
הnidzon לגזoor מש

קטנה או גודלה, ויש לדון בו מכח כי סברות,
הא' משום דעתך ששותת בהמה גודלה גוטל
החיות מריבוביبشر, והב' דעתך שהחיטה בהמה
גודלה מרובה בשיעורין בהוצאה דם בשעת
השחיטה, ונחלקו בה גודלי האחוריים ונobar
שיטתם בעזהשיית.

הנחת דעת המנתה חינוך (סוף מוקט אצטט לוט)
(ג') דגם לעניין איסור נטילת נשמה יש בו
משום איסור ריבובי בשיעורין, אדם שוחט
בהמה גודלה גוטל חיות ונשמה מן בשער
ואברים הגודלים בכמות, אילא איסור ריבובי
בשיעורין, [ולא] דן המנתה חינוך לעניין מה
דמוסיף בהוצאה דם בעת השחיטה]. ומתחוק כך
נתקשה במא依 דאיתא בגמרא (חולין ט"ז ע"ג)
ההשוחט להחוללה בשבת מותר לאכול ממנו
לבريا באמצעות אבל המבשלה חוללה בשבת
איסור לבريا, והתעם דמבשל איסור דתהיישן
שמא ירבה בשביבו, מה שאין כן בשוחט הרוי
אי אפשר לכזית בשער בלבד שוחטה עבי
בשביל בריא, דהא משום התהוא זית דחוללה עבי
למייחט כולה ע"כ. ולכאורה הלא אילא איסור
ריבובי בשיעורין בשחיטת בהמה גודלה, וא"כ
שפירות אילא למיגזר שמא ירבה לשחות בהמה
יותר גודלה כדי להאכיל ממנו גם לבريا,
ואמאי קייל דמותר להאכיל ממנו לבريا וע"ש
שנדחק לישב וסימן דמ"מ צ"ע.

ובתדרלה לדוד (ס"י סי"ט ט"ק מ') כתב נמי
לאיסור משום ריבובי בשיעורין
בנטילת נשמה, אולם מצד דאף להר"ן הניל'
דא"ל בעלמא דריבובי בשיעור היו איסור תורה,
מ"מ גבי שחיטה בהמה גודלה לא היו איסור
ריבובי בשיעור שחיטה אילא איסור דרבנן, כיון
דסוף סוף אי אפשר לחלקן לבי' דברים נפרדים
כמו בישול לכל חתיכה מתבשל בפני עצמו,
וכן בקצירה אפשר לקוצר כל פרי לעצמה, מה

דעכברים מצוים ומזקי ומצערி מותר להניח
לפניהם שם הממית אותן, אך יש חשש מזקעה
על טلطול הסם וכוכ' עכ"ד. וצריך לומר מה
דנקט בהיתר דיתושין צער לבך ובעכברים נקט
מזקי ומצערי, דעתך חדא הוא, דודאי דוקא
במקום היזק מותר, ורק ביתושין הרובה דומה
הצער להיזק דמצערא ליה ביותר, לשם הכוי
התיר גרמא אף שאינו ממש היזק הגוף. עכ"פ
לפי זה גם בנידון דידן בתולעת שבבני מעיים
דיש צער ביותר להחגינוק, מותר ליתן לו סמן
תרופה שגורם הריגת התולעים בבני מעיים.

ריבובי בשיעורין

76 (ה) הנה בגמרה במס' מנוחות (ק"ז ע"ה)
מייבעיא לנ', בחולה שיש בו סכנה
שאמודומו לרופאות לשתי גורגות, וששתי
גורגורות בשני עוקצין או שלש בעוקץ אחד,
אייזה מביאין אם למעוטי בשיעורא עדיף
ומבייאין השנים בשני עוקצין, או למעטוי
בבצירה עדיף, ומסקין דלמעטוי בבצירה עדיף
ומבייאין השלש בעוקץ אחד, ופסק כן בשו"ע
(ס"י ט"ט קט"ז). וכתבו הרשונים לדיק מינה
דזוקא למעטוי בבצירה עדיף, אבל אם יש שתי
גורגורות בעוקץ אחד ושלש בעוקץ אחד, אסור
לקוצר אותו של שלש עוקצין ומשום איסור
ריבובי בשיעורין, אולם נחלקו אם איסור זה
דריבובי בשיעורין באופן דגעשית המלאכה בחד
טריה, הוא מדאוריתא או מדרבנן, ודעת
הרש"ב"א (ניל"ז י"ז ע"ה ד"ה מלול נטוט) שלא
מייתסר אלא מדרבנן, וההר"ן (ניל"ט) חלק על
דרביו וס"ל דהוי איסור תורה ע"ש בדברי הר"ן
באורן, ומה שכתב על זה מラン החתום סופר
בשו"ת (מלך ו' ט"ז ע"ג), ועי' עוד מה שכי בזה
בארכיות בס' חיים לתג (ק"ג).

ועל פי זה כתבו האחוריים לחקור אם שיין
איסור ריבובי בשיעורין באיסור נטילת
נשמה, דהינו אם יש חילוק בין שוחט בהמה

יתר גדול לצורך בריאות, בזה יש לומר דלו"ע לא היו ריבוי בשיעורין אלא דרבנן מכח סברא הנ"ל, כיוון שאין אפשר לחלק בעת השחיטה ואי אפשר לכזות בשור שלא שחיטה, אין ילי לפי דרכו של התהלה לדוד. אבל לפי דברי האור שמה דס"ל דחייב נטילת נשמה הוא על עצם החיים והנשמה, ולא Dunnin כלל על חיוט כל אבר, צ"ב ממש"כ התבאות שור דהא מדבריו חזין להדריא דשיך ריבוי בשיעורין אם מוצאי ריבוי דם ע"י השחיטה, משום נטילת חיוט של כל אבר מאכרי הבהמתה.

ובש"ת מגדלות מרחוקים (קי' ל"ז) האריך בדברי המנתה חינוך הנ"ל, ומסיק גם כן לחלק בין חובל ויוצא דם ע"י החבלה, דבזה ודאי שייך ריבוי בשיעורין על כל גרגורות דם שמוציא, מה שאין כן בנטול חיוט מן בהמה אין הדיין אלא עצם נטילת נשמה בכלילות מן הבעל חי לא שייך בה ריבוי בשיעורין בהמה קטנה או גדולה עכ"ה. אבל לא ביאר ליישב הגמרא בחולין אמר ליכא ריבוי בשיעורין בשחיטה בהמה יותר גדולה, לעניין הוצאה דם עצמו בעת השחיטה כמו שבת התבאות שור הנ"ל. וכ"ח צריך לומר על דרך שכטבנו דשותם בהיתר לצורך חוליה ובעצם מעשה השחיטה מותר, ככל עולם מודי ריבוי בשיעורין כהאי גונא הויל דרבנן כיוון כדי אפשר לחלק המעשה לשני חלקים, כמו בישול בשור דיילן לחלק לב' חתיכות נפרדים, משומ הци לא הויל כאן בשחיטה יותר גדולה רק ריבוי בשיעורין דרבנן, ועוד בש"ת רב פעלים (מ"ט קי' כ"ה) מה שדן אודות ריבוי בשיעורין בשחיטה בהמה באריכות, ובש"ת חשב האפור (מ"ג קי' ל"ז).

והנה כתוב הרמ"א (קי' ט"ט טעיף ג') בקורס ריבוי הנגמר מבعد יום לצורך חוליה, דמותר לבירא לאכול ממנו ע"ש. הרי דגם

שאין כן בשוחט בהמה אפילו גדולה, סוף סוף הצדית ממנו אי אפשר לאכלו בלי שישחות כלו, שכן לא מיתסר אלא מדרבנן ע"כ.

אולם באור שמה (פלק י"ט פל' ל') כתוב בתוך דבריו דմדברי הגמרא חולין הנ"ל חזין דלא שייך בשיעורין בנטילת נשמה, ובאיור הטעם דהחייב בנטילת נשמה הוא על עצם פיסוק חיים הרוחני שהוא הנפש והחיות שללה, ולא על השיעור בשר שמ"ע הנטילה, וכן אין חילוק בין עוף קטן לשוד הבר, ככלו חרדא נטילת נשמה, ואינו דומה למלאכת קוצר פירוי מן האילן ממקום גידולו וחיותו, דכל פריי ופריי שעורך ממקומות חיותו הו ריבוי בשיעור איסור קצירה, משום הци באיכה תרי גרגורת על ערך אחד יש בה משום ריבוי שעור קצירה עכ"ה. וצ"ל לדידיה דף לענין חובל ויוצא דם ע"י החבלה חייב משום נטילת נשמה, וא"כ לכואורה נימא דaicא ריבוי בשיעורים משום כל גרגורת דם שמוציא, דשאני בנטול כל החיות של הבעל חי, דאו הדין הוא על נטילת הנפש עצמה, ולא על הטעם שמוסיא (עי' לעיל מומ' ד').

וזהנה התבאות שור (כל' טמיעה קי' י"ט ק"ק י"ב) כתוב דשותם בהמה בשבת, איתעביד כמה חילולי שבת על כל פורתא ופורתא דם היוצא בשעת שחיטה עכ"ה. משמע לכואורה מדבריו דשיך ריבוי בשיעור באיסור שחיטה. ולפי דרכו של התהלה לדוד יש לחלק התבאות שור מיררי במומר השוחט באיסור בשבת, ובזה לא שייך לומר הסברא אי אפשר לכזות בלא שחיטה, דהא כל השחיטה הוא באיסור, שכן כל פורתא דם שיוצא הויל ריבוי בשיעור בהמלאה, כיוון שאין לו כלל היתר לשוחט. אבל בשוחט לחולה שיש בו סכנה דעתם השחיטה הויל מעשה היתר, רק הנידון לגזר משום שמא יתרה לשוחט בהמה עצמה, מה

ב' סברות,
ולה גוטל
טה בתה
ם בשעת
ים ונבאар

פצעם מומ' בז'
מה יש בו
ם . שוחט
מן בשור
סור ריבוי
לענין מה
ומתוך כך
ט"ז ע"ג)
כל ממנה
לה בשבת
דחיישין
שורת הרוי
ברשי' שם
בשחיטה
יחוליה בעי
aicא איסור
ולה, וא"כ
זוט בהמה
ם לבירא,
בראי וע"ש
.ע".

כתב נמי
בשיעורין
הרין הנ"ל
יסור תורה,
הויל איסור
דרבנן, כיוון
ים נפרדים
פנוי עצמו,
עצמה, מה

אין חילוק בריבוי בשיעור קצירה בין פירי גדול גודל או קטן. [ועי' עוד בשוו"ת דברי יואל ס"י קל"ז] מה שנסתפק ביסוד ריבוי בשיעורין באיסורי שבת, וכספר אמר בינה (ליי' סנה ק"י י"ז) בזה.]

במלاكت קצר לא שייך לחלק מושום איסור ריבוי בשיעורין, בין אם קצר פירי גדולה או קטנה,adam לא כן אכתוי שייך בזה שמא יתרבה ליותר פירי גדול בשלב הבהיר, ועל כרחך דומה לשחיתת בהמה כיון שהיא אחד

המפשיט

מושום מלאכת מפשיט כשמפרק ומספרד דוכסוסטוס מעלה הקלף, ע"ש [ועי' בדברינו לעיל (מלemma קורע חותם ו') בזה].

ולענ"ד יש לומר בזה דנה מצינו בכמה דברים שהם דומים לאב מלאכה אחד, ומכל מקום נתייחד להם אב בפנ"ע, ובכהאי גוונא אמרינן דבזה שנתייחד לה אב בפנ"ע נחמעט משאר מלאכות, וכבר הארנו בזה לעיל במלاكت גוזז (ולוט י"ז) מדברי החזון איש (אלו י"ט ס"י קל"ג חותם ח') שכתב לענין גוזז מבעל חיים דילכא לחיו בא מושום קוץ, כיון דעתיחד לה אב בפ"ע לאו היינו קוצר עי"ש. ואין זה דומה למה אמריןן (עי' סנת ע"ג ע"נ ושול' כמ"ק) בכמה מלאכות דחייב עליהם מושום ב' מלאכות, כגון בזומר וצריך לעצים, דזהו דוקא כשהיא המלאכה נעשית באותו ציר שהוא במשכן, אלא ציר ואופן אחר בזה יש לחיבבו מושום ב' מלאכות, אבל באותו ציר עצמו שהוא במשכן ונמנה בין האבות ל מלאכה בפנ"ע, לא שייך לחיבבו גם מושום מלאכה אחרת הדומה לה.

ואם כן הוא הרין במפשיט עור מעלה הבשר, יש לומר דכיון דעתיחד לה אב בפנ"ע

מלاكت מפשיט

๖) בתב הרמב"ם (פי"ל פ"ל ז') ו"ל המפשיט מן העור [כלומר חלק מן העור] כדי לעשות קמייע חיב. ובהל' ר' כתוב המפרש דוכסוסטוס מעלה הקלף, הר' וזה תולדת מפשיט וחיב ע"כ. כלומר דהעור בשלימותו אחר הפרשתה מן הבשר קורי "גולי", וכמספרד ומחלק את הגויל בעובי ועווה ממנו ב' עורות, צד העור הסמוך בחיה לבשר קוריה "דוכסוסטוס", הצד העור הסמוך בחיה לשערות קוריה "קלף", וכשעשה כן להפריד ולהחלק העור חיב מושום תולדה דמפשיט.

והנה החי אדם (כלל כ"ט ט"ה פ"ק ז') כתוב דמשמע מדברי רמב"ם דוקא מושום מפשיט הוא דמחיב בזה, אבל מושום קורע ליכא, ולכוארה הלא מבואר בדברי הרמב"ם (פי' פ' י"ל) ובשו"ע (ס"י ז"מ ק"י) דמפרק ומפריד עורות דבוקים חייב מושום קורע, ואם כן יתחיב בפרק ומפריד הדוכסוסטוס מושום קורע. ועל כרחך יש למוד מזה דಡוקא בבי עורות שנדקנו יחד ע"י דבק שייך קורע, וכמו מלאכת קורע בבגד שהוא בנתחבר הבגד ע"י תפירה, מה שאין כן כשהם גופ אחד בתולדה לא שייך בה מושום קורע, ורק בעור יש בה

משמעות
הקלף, לאו
מושום מפש
קורע

מושום

בגמרא

ברוקה וחכ
שבת, אם
שבת, דחכ
ומפרש בגמ

חכמים, מש
ריש"י (ד"ס ו)
דמי להפשו

ורובינו הננא
הבשר, ואין
עליה והא הוו
תרוייתו מוד
דشكיל ליה
חתיכות ר

הפשטה בכאן

וביאור שני

ע"י
שמעון חייב
אם המלאכה

ניחאה ליה ש
משיטתת תוס'
רק בגין ס"ו

יתבראר סוגית
צריך לו העו
חייב עליו כ

בהפשטה העו
דקות דלאו
ושבות התוי